

פֶּאָזֵל אַיִלְוִיס

דברי פרידה מגען פיליפ

מצה חודשים ליוינו אותו במחלה, גدعון, כאשר כוחותיו הולכים וכליים, ידענו שיום הפרידה מקריבוא. עם כל הצער על ההידדרות הגוף והתלות הגוברת בידיהם הסועדות, התפעלו מרוחך האיתנה, מזכרונך העיר והפעיל מהבת השיח עם אורחין ומן התרפקות על הידע הרחב של בתרבות העולם שהמשיכה ללוות אותו. אף יצר החיים והאפשרויות לא כבו, ועד לפניו חודשים מספר עוד האמונה שיבוא יום ותצא שוב לנסעה לחו"ל, אל מחוזות נעריה, בהם מצאת בשנים האחרונות קשרו שיח יידידות על רמה אנושית ואינטלקטואלית, קשרים שליוו אותו בשיחות טלפון ובכתב עד לעת האחרון.

הפרידה שאין אחרת מפגש - קשה תמיד, אך קשה היא כפליים מגען, כי מעמודי התווך של יישובנו וחיננו היה; עם ראשוני הגיע הנה, ורביהם מאתנו נקלטו על ידו ובמחיצתו, מאז קיים ישוב זה שהיה לרבים מאתנו לבית. גדעון נולד בעיר פאדרבורן בגרמניה במאי 1917. כאשר סיימ את לימודיו

בגימנסיה בשנת 1934, היה המשטר הנאצי עדיין בראשיתו, אך - גדעון - כיחד בבני משפחתו חש את המשמעות ההיסטורית, הרת האסון, במפנה הפליטי ברפובליקה הגרמנית, ומצא את עצמו במהירה בחווות ההכשרה החלוצית "אלטקרבה", שבוגריה יסדו בעבר שנים אחדות את קבוצת מעין שני המרכיבים הללו שיעיצו את גדעון בנעורי - ההשכלה ההומניסטית הרחבה שהצעה הגימנסיה בה למד, והבחירה של חי הגלשה החלוצית-ציונית - עיצבו את דמותו ואת אישיותו של גדעון לאור כל חייו. מימה של הקבוצה כפלוגת עבודה ליד רחובות, טרם העליה על הקרקע בשנת 1938, ועד שנאלץ לפרוש מן החיים הציבוריים לאחר שלקה בלבו, היה חבר פעיל בכל תחומי החיים של החברה הקיבוצית בה בחר.

רחבה קשת התקידים המרכזיים שביצעו, קדנציות הולכות ו חוזרות כמציר פנים וגזרבר, חבר פעיל בעדות חברה וمشק, תרבות וחינוך, קולט

חברות נוער, מדריך ומורה של נוער ואולפן, פועל בהגנה ומפקד כיתה בسنة 48'. בעבר שנים אחדות - חבר בוועדת הנוער של "האיחוד", לאחר מכן מכהן בראש המועצה האזוריית, ובין תפקיד לפקיד הוא שותף מלא בעבודה בענפי המשק.

פעמיים הוא יצא לתקופות קצרות של העשרה לימודית : הפעם הראשונה לאחר ששימש כבר כמדריך ומורה של חברת הנוער הראשונה בקיבוץ - הוא יצא להכשרה בסמינר למדריכים מטעם עליית הנוער. כאן מעשיר גدعון בעיקר את השכלתו בתחום היהדות, מקרא, ספרות ולשון עברית. בעבר שנים, בשנת 1972, והוא בן 55, הוא מבקש לצאת לשנת לימודים אחת לאוניברסיטה, לחוג למדעי המדינה, התחום שהעסיק אותו מאוד מאז נעוריו. בכל לבו ונשפתו ספג שוב מהשકפת עולם של הוגים ומדינאים, מוסיף עוד נושא עיוני להשקבת עולמו החברתי, שיטות ותיה הונחו בו עד בגימנסיה ההומניסטית בעיר הולדתו.

עם שובו משנה לשנת לימודים זו הוא מתמודד עם תפקיד שונה החלוtin מכל שעשה עד כה : כשתיים ימים גدعון מלווה את התזמורות הקאמרית הקיבוצית כמנהל ארגוני, לצד נעם שריף, המנהל האומנותי. את כל תפקידיו עשה גדעון במסירות וברצינות מרבית. אך, נדמה לי, שבתפקיד זה - הוא פשוט נהנה. כאוהב מוסיקה קלאסית מושבע, בעל זיכרון מוסיקלי מדהים – הוא ליווה את העליות והמורדות, את הנסיעות ואת החזרות של תזמורת זו בחיבת יתרה. עם שובו מפקיד זה הצטרף למשך שנים אחדות לעובדי מפעל ה "סקופוס". יחד עם רעיתו האוהבת והאהובה, יעל, בנה גדעון משפחה לתפארת. ראה בנים, נכדים ונינים. אך הכאב והשכול לא פסחו על דלתו, שוב ושוב נגדו בבני משפחה בטרם-עת, וחמש השנים האחרונות לחיו, שנות האלמנות, היו חסרות את עיקרו של טעם החיים.

ברצון צرف גדעון ברכה לנכדיו בהגיון לגיל מצוות. נדמה לי שניטיב לעמוד על טיבו ועל השקפת עולמו באמצעות דברים שאמר באחד האירוחים האלה:

" מתוך אלפי האיחולים שיש מקום להשטיים היום, אבל רק מעתים

חשיבותם להישמע:

בראש יצאב את אהבת האדם, כל אדם, ולא רק אהבת ישראל. טبعו: שאות הקרובים לנו, בני משפחתנו ובני עמו, אוהבים יותר מכל. אולם אהבתנו נתונה לכל אדם ולכל חי.

ושנית - הבה ניתן תמיד ביד רחבה. נשחרר מהתסביך להיחשב ל"תמים", כאשר נתונים אנו משלנו. אם נביט סביבנו ניווכח, שאנו כוות וואשר רק לעיתים רוחקות דרים בכפיפה אחת.

שלישית - נאמץ לעצמנו את אמרתו הנפלאה של אחד מגדולי המדינאים בכל הזמנים, ש "אדם אשר אינו לוקח חלק בענייני הציבור, אינו צריך להיחשב לאזרח שקט, אלא לאדם שאין בו תועלת".

ורבעית - לעולם אל נא נעשה דבר ונאמר דבר רק מפני שכולם עושים זאת את הכל נüberך ביקורתנו העצמאית ודרך מסננת תבונתנו ומצפונו אנו" כרך דברי גدعון לכרcum, לפני 11 שנים, והרשו לי לצטט גם מילים אחדות

מדבורי שבחר לומר במסיבת יום הולדתו ה- 85 :

"طبعי, שدواק ביום צזה אדם כמו יישאל את עצמו : האם היטבתי לעשות כן אשר בחרתי בדרך הקיבוצית, במקום בדרך האקדמית, בה יכולתי גם כן להצליח, ואני עונה לעצמי : אנשי אקדמיה יש عشرות מיליוןים, אך מייסדי קיבוצים ובוני יש רק מאותים. אין זה משנה, אם הקיבוץ יוסיף להתקיים כמו שהוא, אם הוא יתקיים בשינויים או אפילו ייחל להיות כלל. בכל מקרה, בלבدي לא היו קמים המדינה וערכיה הגדולים, ובכל מקרה - מוקמוני בהיסטוריה שמור לנו, יהיה מה שייהי."

וכך סיימן אז דבריו : " אומר לכם רק את זה היום : עומדים אני לפניכם כadam המודה לגורלו, המודה למשפחתו הענפה הכלvr טובה, לקיבוצו הטוב, לרופאי הטוביים, ובכלל - לסביבתו החביבה. תודה, תודה לכלכם, שהתכנסתם כאן לכבודני, ותהיי גם אתם כולם מאושרים".

תודה לך, גدعון, באשר אתה ! בשם משפחתך וחבריך,

יהודית אנגרס

סבא,

לפנִי כמָה יָמִים בָּאֶתְיָ לַהֲיפָרֵד מִמֶּךָּ, עַמְדָתִי לִיזְקָן וּבְלִיבִי רְגַשּׁוֹת מְעוּרְבִּים.
חוּווֹת הַלִּידָה שְׁעִברָתִי לֹא מַזְמֵן קָרְבָּה אֶתְכָּי לְהַרְגֵּשָׁה שָׁגַם אַתָּה שְׁהִיָּת כֵּל כֶּדֶל, חִזְקָה
וּמְלָא עֹצְמָה, שְׁתִּמְדֵּד יָדַעַת מָה אַתָּה רֹצֶחֶת - שׁוֹכֵב כָּרְגָעַ חִסְרָ אָנוֹנִים כְּמוֹ תִּינּוֹק, עֲוֹבֵר רְגַעִים
רְבִים שֶׁל סְבִל מַעַט שֶׁל שְׁלוֹה, מַחְכָּה שְׁמִישָׂהוּ יָבוֹא לְעֹזֶר לְךָ וַיְבִין מָה בְּעַצְמָךָ אַתָּה רֹצֶחֶת.
הַרְגֵּשָׁתִי שָׁאַנִי רֹצֶחֶת, לְעֹזֶר לְךָ וּבְעַיקָּר לְגֻמּוֹר אֶת הַסְּבִל הַנוֹּרָאִי הַזֶּה.

לפנִי מִסְפָּר חִזְדִּים בְּמִסְבַּת יוֹם הַוּלְדָתָךְ 85- הַזָּמָנָת אֶת כֵּל חִבְרִיךְ וּמְכַרְיךְ.
בְּדִבְרִים שְׁנָשָׂאת דִּיבְרָת בְּאוֹפְטִימִזָּם רַבָּה עַל הַמְשָׁך הַחַיִּים עַל תּוֹכְנִיוֹת לְעַתִּיד וּעַל הַמְשָׁך
הַקָּשָׁר עַמְּנָכוּתָם. לְרָגֵעַ לֹא חַשְׁבָּת שְׁהָסּוֹף יָגַע וְהָא כָּה קָרוּב.
תְּכוֹנוֹ זֶה שֶׁל אֹפְטִימִזָּם אַינְסּוֹפִית אֲפִינָה אַוְתָּךְ וּבְעַיקָּר בְּלִטָּה בְּשָׁנִים הַאַחֲרוֹנוֹת.

כְּשִׁבְתָּא נִפְטָרָה כָּוָלָנוּ חַשְׁבָּנוּ מָה יָהִי בַּעֲתִיכָּד: אֵיךְ תִּסְתַּדְרֵר וּמֵי יִמְשַׁךְ לְפָנֶק אַוְתָּךְ בְּדַרְךְ
שְׁהִיָּת רַגֵּל אַלְיהָ שְׁנִים כָּה רַבּוֹת. הַפִּתְעָת אַוְתָּנוּ כְּשִׁלְקָחָת עַל עַצְמָךְ בְּמִסְרָתָה אַתָּה תִּפְקִדְךָ
שֶׁל עַמְּדוֹד הַתּוֹךְ בְּמַשְׁפָחָה: הַקְּפָדָת לְזֹכֶר כָּל אִירּוּעַ מִשְׁמָעוֹתִי: יְמִי הַוּלָדָת, מִפְגָּשִׁים בְּחַגִּים
וּבֵין לְבֵין לְאָסּוֹף אֶת כָּוָלָנוּ לְאַרוֹחָה בְּמַסְעָה טוֹבָה. עַיְיָ כִּי נָתַת לָנוּ אֶת הַזָּכָות לְהִיכְנָס
לְעוֹלָם שֶׁכָּה אַהֲבָת – הַעוֹלָם הַגָּסְטוֹנוּמִי. עד לְרָגֵעַ הַאַחֲרוֹן שִׁיבָּחָת אֶת הַאֲוֹלֵל הַטוֹּב עַל אָף שְׁלָאָחָרִים הוּא הַיָּה נָרָא דִיאָטָטִי וּסְטָפֵל.

בְּבִיקּוּרִים שָׁהִיוּ מַעֲטִים לְדַעַתְךָ נָהָגָת לְתַכְנִין וְלִסְפַּר לָנוּ עַל הַבִּיקּוּרִים הַעֲתִידִים בְּמוֹלְדָת –
בְּגַרְמָנִיה. כָּל הַיּוֹרְכּוֹת לְבִיקּוּר צָהָה הַסְּבָה לְךָ עֻזָּגָּרְבָּ, עַל אָף שָׁאַנוּ הַיְיָנוּ סְקָפְטִים אָם טִוְּל צָהָה
יַתְּבִּצְעָ, אֵיךְ יָחַד עַמְּנָצָא זָאת נְהִינָה לְהַפְּלִיגָה אַיְתָךְ לִמְרָחָקִים, לְאֲגָמִים הַמְּרָגִיעִים, לִירּוֹק
הַפְּסְטוּרָלִי וּבְעַיקָּר לְשָׂוְרָשִׁים וּלְתַרְבּוֹתָה שֶׁל בֵּית אָבָא.

הִיָּת עֲבוֹרָנוּ וְעַבּוּרָ כָּל מַי שְׁחִכֵּר אַוְתָּךְ מַושָּׁא לְהַעֲרָצָה – תְּחֻזְמִי הַיּוֹדָע שֶׁלָּךְ הִיּוּ נַרְחָבִים
וּבְלִתי נְדִילִים: מִהַּהִיסְטוּרִיהָ שֶׁלְּ רַוְמָא וַיּוֹן הַעֲתִיקָה דָּרָךְ הַמְוֹרֶשֶׁת הַיְהוּדִית וּהַבְּקִיאוֹת בְּתִנְךָ'
וְעַד לְתּוֹרָת הַהָגָה וְהַלְשׁוֹן הַעֲבָרִית. לֹא פָעַם נָעַזְרָנוּ בָּךְ לְפָנֵי מְבָחְנִים וְהַתְּקִלָּנוּ אַוְתָּךְ בְּשָׁאָלוֹת
שְׁבָרוּר הִיָּה עוֹד מַלְכְתִּיחְיָה שֶׁתְּדַעַת אֶת הַתְּשׁוֹבָה וְאָף נִכְבַּד אֶתְהָ מִפְוָרֶת לְפָרְטִים.

סְבָא יְקָרָ, עַד לִימִקְדָּשׁ הַאַחֲרוֹנוֹм לא שִׁינָה לְךָ שְׁהָקִיבָּץ עָומֵד בְּפָנֵי שִׁינְיוֹ – אַתָּה נְשָׁארָת אֶתְהָ
קִיבּוֹצָנִיק חַלּוֹז שִׁיַּסְדֵּד אֶת הַקִּיבָּוץ מִתוֹךְ עֲקוֹרּוֹנוֹת וּוּרְכִים שֶׁל שִׁיתּוֹף וּשְׂוּוֹון. הַאִידָּאָלִים
הַיְשָׁנִים וְהַטּוֹבִים הִיּוּ מַבְחִינְתָּךְ דָּרָךְ בָּהָ צָרֵיךְ לְהַמְשִׁיךְ וְלֹא כָּל דָּרָךְ אַחֲרָתָה.

סְבָא, לְמִרוֹת כּוֹחַ הַרְצָוֹן וְהַדְּחָף הָעָז שֶׁלָּךְ לְחַיִּים מִסְתַּבְּרָ שֶׁלְכָוָלָנוּ יָשָׁוֵם בּוּ אָנוּ נַכְנָעִים
לְכָוחֹתָה גְּדוֹלִים מִאֶתְנוּ. אַיְן סְפָק שְׁבָזּוֹכָה כּוֹחַ הַרְצָוֹן הַאֲדִיר שֶׁלָּךְ חַלְקָת עָמָנוּ עוֹד חִזְדִּים
רַבִּים.
אֵךְ כָּעֵת לֹא נָוֶתֶר אֶלָּא לְקוּוֹת שְׁתִּיפְגַּשׁ עַמְּנָצָא כָּל אֲהֹבָינוּ וְתַנּוֹת בְּשָׁלוֹם עַל מַשְׁכָּבָךְ.

וְלָכָם – הַוְרִינוֹ – הַרְגֵּשָׁה שְׁהִבְתָּה הַסְּתִיִּים לֹא סְפָק מִקְנָת בְּכָם אֵיךְ אָנוּ מַבְטִיחִים לְכָם
שְׁנָעָשָׂה הַכָּל עַל מַנְתָּה לְהַמְשִׁיךְ אֶת הַמְּסֹרוֹת הַמְּדֹהִימָה שְׁהַוּבָרָה אֲלֵיכָם וְהַעֲבָרָתָם אֲלֵינוּ
בְּהַצְלָחָה כָּה גְּדוֹלה.
אָנוּ אֲוֹהָבִים אֶתְכָם וּמַחְבִּיקִים אֶתְכָם חֹזֶק.

רְיעֹת בְּשָׁם כָּל הַנְּכָדִים

**התאחדות יוצאי הודו בישראל באר- שבע
Association of India Jews in Israel Beer- Sheva**

כתובת הי"ר בנימין יעקב הפלמ"ח- 10 נתניה מיקוד- 42249, טל. 09-8623611

מספר העמותה : 58-003-143-3

Benjamin Jacob- Chairman Palmach St. no.10 Netanya code
42249 Tel. 09-8623611

8.11.02

משפחת פיליפס היקרה,

בשם קבוצת הנוער מהודו שהגיעה לקיבוץ מעיין צבי לפניו חמישים ושלוש שנים ברצוני להביע תנחומינו העמוקים על האובדן הכבד של האדם הנזכר בלבנו וחרוט בזיכרוןנו כמו שהטבע בנו חותמו.

גדעון זכור כמו שהוביל אותנו כנערים ונערות צעירים שבאו לארץ חדשה ללא הורים, ולא משפחה, והיווה עבורינו את דמות האב, האם, המורה, המהנדס וגורם ההשראה לשנים רבות, לאורך כל תקופת חיינו.

גדעון בלט בתפיסתו החינוכית שהייתה בה משומש שילוב של אמונה אמיתי בדרכ, תחושת שליחות, נכונות להקשבה ורגישות לצד אחריות ומשמעות עצמית.

אין לנו ספק שלדמותו השפיעה רבות על אישיותינו והפכה אותנו אזרחים מסוריים התורמים את חלוקם ל"בנייה הארץ".

מי יתן וירבו כמותו בארץנו.

ב悲哀 רצון,

בנימין יעקב

יו"ר התאחדות יוצאי הודו בישראל

בשם ארבעים וארבעה נערי קבוצת הנוער הראשונה
מהודו לישראל

гадעון פיליפס היקר,

гадעון עז עבות, כל שנותיו הצמיה ענפים פאורות ונצרים.
гадעון שהמבטא היקי שלו לא מש ממנו לרגע ידוע לייצור שפה משותפת עם כל טף ז肯 ורע.

гадעון בחיווכו הלבבי כבש ליבו של כל אדם. איש תרבות בכל רוח אבריו ושיס'ע גידיו היה גدعון.

гадעון בתפקידו הרבים גם נשא בשליחות של ראש המועצה האזורית חוף הכרמל בשנות ה- 50, הוא זה שהניח את יסודות החינוך האזרחי. מהפרוטוקולים של ישיבות מלאת המועצה אנו למדים שגבעון חזר ואמר, שאין תוחלת בהווה ובעתיד לבית הספר היישובי. גדעון דחף במלוא המרץ להקמת בית ספר אזוריים גדולים. הוא השקיע את מרבית מרצו בהקמת בית הספר האזרחי כרם מהר"ל ובית הספר הדתי יסודי בניר עציון.

הצינויים הממלכתיים היוו נר לרגליו של גדעון והוא לא יכול היה להשלים עם הסקטוריליות היישובית, האינטגרציה החינוכית והחברתית הנחיתה אותו לפיתוח חוגים אזוריים משותפים, מקהלה אזורית, נגינה, תומורות אלה היו אבני היסוד שגבעון הנחיל לאזרו.

гадעון עז ארץ עבות היה, סביבו הסתוופפו כל בני המשפחה איש סמכותי היה גדעון, אך מצניע לכת. גבהה קומה ומוצק, אך רך בעשב, באונשיות שבו ידוע לרכזו סביבו את כל שבט פיליפס היפה.

гадעון אנו נפרדים ממן בהרגשת גאווה שהנחת יסודות מוצקים בבניין הארץ, הארץ
והמשפחה.

יהי זכרך ברוך

אריה שמחוני
ראש המועצה האזורית חוף הכרמל